

HENDRIK VAN RIJN

Toen eindelijk zijn vader de deur opende en van het ongeluk hoorde, zei hij geen woord. Hij keek den agent alleen lang aan, en sloot de deur, zwijgend.

Vele jaren vervolgde mijn schuldgevoel mij als een angstaanjagend idee fixe, omdat ik meende Bart door dat eene woordje „ja” in den dood gedreven te hebben, omdat ik dacht door dit toestemmende woord zijn stervensverzoek te hebben gesanctioneerd.

Want dat het een verzoek was wist ik later, toen ik bevrijd was van mijn waandenkbeeld, heel zeker. Alleen hij wist het niet.

Zijn roekeloosheid was zijn verkapte poging tot zelfvernietiging, kunstig en bedriegelijk omweven door den schijn van het heroïeke.

Een tragische heroïek ongetwijfeld, een negatieve, maar tot het laatst toe volgehouden en daarom, door haar consequentie, toch heroïsch.

De arme held Bart, zoo leeft hij voort in mijn herinnering en naast die herinnering heb ik één wensch: bij het sterven ook zoo moedig te zijn als hij was.